

РЕШЕНИЕ

№ 5786

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **6205** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 10, ал. 6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано по жалба на Х. Х. С. Х.-ЕГН-[ЕГН], гражданка на С., лично и като законен представител на малолетните Я. Раджа А.-ЕГН-14413116920, Х. Раджа А.-ЕГН-[ЕГН] и А. Раджа А.-ЕГН-[ЕГН] – всички с предоставен хуманитарен статут в България, чрез адв. Г. В. – САК, против Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/2444/09.06.2023г. на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – р-н К. село, към Регионална Дирекция С.-град, с която, на основание чл.7 ал.1 от ЗСПД е отказано отпускане на месечна помощ за дете по отношение на Я. Раджа А., Х. Раджа А. и А. Раджа А..

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна и се моли тя да бъде отменена. Направено е искане в полза на адв. В. да бъде определено адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА в определения от Наредбата за минимални адвокатски възнаграждения минимум.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Ж..

Ответникът - Директорът на ДСП-„К. село“ – в съдебно заседание се представлява от юрк.Х..Моли се жалбата да бъде отхвърлена, не се претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

От Х. Х. С. Х.-ЕГН-[ЕГН], гражданка на С., е подадено Заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-СК-2444/22.05.2023г. В заявлението е посочено, че лицето е омъжена и в семейството се отглеждат три деца: Я. Раджа А., Х. Раджа А. и А. Раджа А.. Посочено е, че семейството и децата живеят постоянно в страната, предоставен им е хуманитарен статут. Посочено е, че семейството няма средномесечен доход. Към заявлението е приложена служебна бележка, че децата са с всички имунизации, съгласно задължителния имунизационен календар на Р България.

Издадена е Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/2444/09.06.2023г. на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – р-н К. село, към Регионална Дирекция С.-град, с която на лицето е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за деца по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съобразно чл.10, ал.4, във вр. с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице.Оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

В проведеното административно производство е допуснато нарушение на чл. 35 от АПК.

По силата на чл.3 т. 5 от ЗСПД право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна. Тази норма е в противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. и Директива 2011/95/ЕС/ на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. които макар и да нямат директен ефект за България като държава членка, обвързват същата по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. След като държавата ни не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен статут, само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на помощите е недопустимо.

Спорът е правен и се изразява в това има ли право жалбоподателката на социални помощи по реда на ЗСПД. За да прецени дали жалбоподателката е носителка на правото на социални помощи, то е следвало органът да събере доказателства дали тя и децата ѝ притежават хуманитарен статут или разрешение за постоянно пребиваване. Хуманитарният статут представлява международна закрила. Разпоредбата на чл. 3 т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза на предоставена международна закрила /хуманитарен статут/, но предвижда такива права за чужденци на реципрочна основа, ако е предвидено в международен договор или в друг закон. В друг закон – чл.32, ал. 1 ЗУБ е предвидено, че чужденците с предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут имат всички права и задължения на българските граждани с изброени изключения и ограничения въведени със закон. В ЗУБ, който е специален закон по отношение на бежанците, няма ограничения в правата на достъп до социалната система, освен

предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с международна закрила /хуманитарен статут/ и няма уредба по отношение на тези лица според чл. 3, т. 5 ЗСПД, но пък същата разпоредба не е окончателна и не урежда изчерпателно хипотезите, за да се приеме, че е забранителна, а и препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна.

При анализ на цитираните разпоредби на ЗУБ, ЗСП ЗСПД и цитираните разпоредби на общностното право следва извод за незаконосъобразност на обжалваната заповед.

С оглед изложеното оспорената заповед следва да бъде отменена, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в настоящото решение.

Предвид изхода на спора ответникът следва да заплати на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА на адв.В. адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., което е в минималния размер, предвиден в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и 10.00лв. внесена ДТ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 80 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. Х. С. Х.-ЕГН-[ЕГН], гражданка на С., лично и като законен представител на малолетните Я. Раджа А.-ЕГН-14413116920, Х. Раджа А.-ЕГН-[ЕГН] и А. Раджа А.-ЕГН-[ЕГН] – всички с предоставен хуманитарен статут в България, чрез адв. Г. В. – САК, Заповед № ЗСПД/Д-С-КС/2444/09.06.2023г. на Директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – р-н К. село, с която на лицето е отказано отпускането на еднократна месечна помощ за деца по чл. 7, ал. 1 от ЗСПД.

ОСЪЖДА Дирекция „Социално подпомагане“- К. село да заплати на адв.В. адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА, както и 10.00лв. разноски за ДТ.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на ДСП-„К. село“ за ново произнасяне по подаденото от Х. Х. С. Х.-ЕГН-[ЕГН], подадено Заявление-декларация с вх. № ЗСПД/Д-С-СК-2444/22.05.2023г. при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението окончателно, съгл. чл. 10, ал. 6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: